

BONDĂREL ÎNVATĂ SĂ ZBOARE

BRITTA SABBAG
MAITE KELLY
JOËLLE TOURLONIAS

TRADUCERE DIN LIMBA GERMANĂ: TEODORA NICOLAU

CORINT JUNIOR

Bondărel avea aripi tare-tare mici – ca toți bondarii, de altfel.
Într-o bună zi, pe când se întorcea pe jos de la grădinița găzelor,
Albinuța Bâz îi strigă din aer:

— Te grăbești spre casă? Cu aripioarele tale firave, n-o să poți zbura niciodată!

— Așa e, zise râzând viespea Viorela, uită-te la noi! Zburăm cât e ziulica de lungă!

Și începu să zboare de colo-colo, atât de iute, încât Bondărel văzu în fața ochilor cum se ridică nori de praf.

— Haide, fă și tu ca noi, dacă poți!

Bâz și Viorela izbucniră în hohote de râs, zumzăind din aripi.

— Bondărel n-o să poată niciodată să facă asta! strigară ele și își luară zborul.

Și dacă aveau dreptate?

Bondărel se oglindi într-o picătură de rouă. Într-adevăr, ce aripi mititele avea! Cum este cu puțință ca niște aripi atât de firave să poarte în aer o făptură așa de dolofană? Chiar că n-o să pot zbura niciodată! se gândi trist Bondărel.

Clătinând din cap, Bondărel își croi drum spre casă, cum altfel decât pe jos.

În drum spre casă, Bondărel se întâlnește cu libelula Lili, care își făcea somnul de după-masă.

— Trezește-te, Lili, spuse Bondărel, trebuie să te întreb ceva.

Libelula Lili deschise încet pleoapele grele de somn.

— De ce aripioarele mele sunt așa de diferite? întrebă Bondărel privind plin de uimire aripile uriașe ale lui Lili.

— Aripile tale sunt așa de mari și de frumoase!

— Și nu degeaba! răspunse Lili somnoroasă. Trebuie să plutesc deasupra apei, ca să prind musculițe. Iată de ce am nevoie de aripi atât de mari.

